

มิดประจำตัว

ชาติ กอบจิตติ

เรามาถึงมาเลียงเวลาหนึ่งทุ่มตรงพอดี ลูกชายของผมมีอาการตื่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด ส่วนภรรยาผมจะดู
เร่งร้อนผิดปกติสักหน่อย ผมเข้าใจว่าเธอคง “หิว” มากกว่าอย่างอื่น เพราะงานเลี้ยงเช่นนี้เธอเคยผ่านมากับผม
นับครั้งไม่ถ้วนซึ่งไม่จำเป็นจะต้องตื่นตื่นอีกเลย

ภายในห้องโถงใหญ่สว่างไสวด้วยไฟโคมระย้าย้อยห้อยอยู่กลางห้อง เสียงเปียโนคลออยู่เบา ๆ ผู้คน
ค่อนข้างหนาตา เสียงพูดคุย เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วเสียงเครื่องตีมีรินไหล คละเคล้าเข้าหูอย่างไม่เป็นระเบียบ
พรมหนานุ่มสีแดงเลือดคนรองรับรองเท่าที่เคลื่อนไหวไป-มา

ผมมองหาเจ้าภาพแต่ก็ไม่เห็น จึงพาลูกชายและภรรยาเดินเข้ามาทักทายผู้คนพอเป็นพิธีก่อนขอตัวเดิน
จากไปยังโต๊ะของเรา ถ้าเป็นโอกาสอื่นผมคงต้องยืนตีมีพูดคุยกับคนอื่น ๆ สักเล็กน้อย เพื่อรอคอยพิธีเริ่มต้นของ
งาน

แต่วันนี้ ผมจำเป็นต้องแนะนำอะไรบางอย่างให้ลูกชายเข้าใจ ผมไม่อยากจะเกิดความผิดพลาดขึ้นก่อนถึง
เวลานั้น คินนี่จะเป็นการเริ่มต้นที่สำคัญของเขา มันจะบ่งชี้ว่าลูกชายของผมจะเป็นคนในระดับผมได้หรือไม่ หรือ
ว่าเขาจะล้มเหลวกลายเป็นพวกมนุษย์ชั้นต่ำ ซึ่งผมและภรรยาไม่อยากจะให้ลูกเป็นเช่นนั้น

ดังนั้นผมจำเป็นต้องสร้างความรู้สึกที่ดีให้เขา เพื่อเขาจะได้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบในระดับเราสืบต่อไป
ในอนาคต

“ตีมีเสียหน่อยสิ” ผมส่งแก้วเครื่องดื่มให้ลูก ซึ่งหยิบจากถาดของคนรับใช้ประจำงาน

“ค่อย ๆ จิบนะ” เสียงภรรยาผมเตือนเบา ๆ เธอคงเกรงว่าลูกชายจะมึนเมาก่อนถึงเวลาอันควร

เมื่อเรามาถึงโต๊ะที่เจ้าภาพจัดเตรียมไว้ คนรับใช้ประจำโต๊ะโค้งให้ แล้วเลื่อนเก้าอี้บุนวมให้หนึ่งที่ละคน ท่าที่
เขาดูแลสุขภาพนุ่มนวล แต่แฝงไว้ด้วยความหวาดกลัว

ผมทรุดกายนั่งลงอย่างสบาย แล้วค่อย ๆ ดึงมีดประจำตัวออกจากปลอก วางลงบนที่วางมีดบนโต๊ะภรรยา
ผมเปิดกระเป๋าถือหยิบ “มีดประจำตัว” ของเธอขึ้นมา ดึงมีดออกปล่อยปลอกร่วงลงกระเป๋ เธอวางมีดเปลือย
ลงบนที่วางไว้บนเบาะหน้า มีดของเธอรูปร่างเรียวกเล็กบอบบางด้ามงาสวยงาม เป็นธรรมดาของผู้หญิงที่ชอบของ
สวยของงาม แต่ความคมของมันไม่ผิดกับความสวยของงูที่ซ่อนพิษไว้

“เอามีดออกมาวางซิจ๊ะ” ภรรยาผมเตือนลูก

อาการตื่นประหม่ายังไม่เหือดไปจากเขา เขาค่อย ๆ ดึงมีดขึ้นมาถือสั้นเล็กน้อย ไขมีดสะท้อนไฟวูบเข้าตา
ผม แล้ววางลงบนที่รองรับอย่างเคอะเขิน

มีดประจำตัวของเขาที่วางสงบคอยเหยื่ออยู่เบื้องหน้านั้น ผมเป็นคนพาเขาไปเลือกซื้อให้เอง หลังจากเขาได้รับอนุญาตให้เอามีดประจำตัวไว้ในครอบครองได้ซึ่งน้อยคนนักจะได้รับโอกาสสงดงามเช่นนี้ ถ้าเทียบกับจำนวนพลเมืองทั้งหมดที่มีอยู่ในเมืองเรา เราเป็นกลุ่มคนเพียงหยิบมือเดียวที่มีสิทธิ์มีมีดประจำตัว ที่เหลือนอกนั้นเป็นมนุษย์ชั้นต่ำ

“ตรวจดูให้เรียบร้อย ลูกจะต้องใช้มันได้ทุกเมื่อไม่ว่าจะที่ไหน ไม่ว่าจะหิวหรือไม่ก็ตาม จำไว้ว่ามีดของลูกจะต้องตื่นเสมอ...” ผมจดจำของของพ่อมาตลอดและถึงวันนี้ผมกำลังถ่ายทอดให้ลูกชายฟัง

“จำเอาไว้ มีดต้องคมอยู่ตลอดเวลาพร้อมที่จะจ้วงเฉือนได้ทุกเมื่อ”

“ผม ผมไม่กล้าทำครับ”

“พูดอะไรอย่างนั้นลูกเอ๋ย แม่เป็นผู้หญิงแท้ ๆ แม่ยังไม่เคยนี้กักแล้ว

“ครั้งแรกพ่อก็เคยพูดแบบนี้แหละ..เอาใ้อันอีกสองแก้ว” ผมชูแก้วขึ้นโดยมิได้หันไปมองคนรับใช้ประจำโต๊ะผมรู้ว่าเขาต้องพร้อมที่จะรับคำสั่งอยู่ตลอดเวลา เขาเป็นไอ้คนประเภทที่ไม่มีสิทธิ์มีมีดประจำตัว เขารู้ตัวดีว่า จะต้องไม่ทำอะไรให้คนอย่างผมโกรธ

“ระวังไอ้แก่นั่นไว้ ถึงเวลาแล้วอย่าไปยืนใกล้มันเหลี่ยมมันจัด”

“คนที่ใส่ชุดสีครีมนั่นไง” ภรรยาผมแอบชี้

“อย่าไปมองมัน ฟังพ่อ มันชอบทำมีดของมันร่วงอยู่เรื่อย ตอนซุลมุนกัน บางทีโดนนิ้วพวกเรากันเอง ขาดหลายคนเคยโดน..ขอบใจ...เอาดื่มเสียอีกแก้ว เดี่ยวคงได้เวลา” ผมส่งแก้วเครื่องดื่มให้ลูก

“ถึงลูกจะคบหากับไอ้พวกที่มีมีดประจำตัวด้วยกันแต่ก็อย่าไว้ใจใคร” ภรรยาผมเสริมขึ้น

“ตอนออกไปคอยระวังตัวไว้ อย่าอยู่ห่างพอกับแม่นัก”

“...สวัสดิ์ค๊ะ” ภรรยาผมยกมือไหว้ ผมเอี้ยวตัวมองเบื้องหลัง

“สวัสดิ์ครับ” ผมลุกขึ้นยืน เราเขย่ามือกัน

“ลูกรู้จักกับลุงเขาเอาไว้สิ” ลูกชายผมยกมือไหว้

“ครับ นี่ลูกชายผมเอง เขาเพิ่งได้รับสิทธิ์ให้มีมีดประจำตัวได้ในวันนี้...”

“อ้อ เอ.....มีดประจำตัวสวยดีนี่” เขาเหลือบมองที่โต๊ะกลางเอื้อมมือหยิบขึ้นมาลูบคลำเล่น

“บ๊ะ คมดีเสียด้วย” เขาพูดกับลูกผม

“คุณพ่อพาผมไปเลือกครับ”

“คืนนี้เลยพามาลอง....” เขาพูดกับผมในขณะวางมีดลงที่เดิม

“ครับ ครั้งแรกของเขา”

“เออดี นิ่งตรงนี้พอดีใกล้โต๊ะอาหาร...สนุกแน่พ่อกับแม่” เขาหัวเราะให้ลูกชายผมอย่างกันเองก่อนเดิน
ผลไป คนรับใช้ประจำโต๊ะหลบตาลงต่ำยามเมื่อเขาเดินผ่าน

“แกมีบริษัทส่งมนุษย์ชั้นต่ำออกขายทั่วโลก”

“คงร่ำรวยน่าดูใช่ไหมพ่?”

“อะไรกันร่ำรวย...” ภรรยาผมแทรกขึ้นมา “.....คำว่าร่ำรวยนั้นเอามาใช้วัดจำนวนเงินของแกไม่ได้
หรอก”

“แกเป็นเจ้าของภาพงานนี้”

“นี่เนื่องในโอกาสอะไรครับ?”

“ไม่มีอะไรสำคัญ เพียงแต่สังสรรค์กันธรรมดา ๆ”

“แม่กับพ่อคิดว่าไหน ๆ วันนี้ลูกก็มีมีดประจำตัวแล้ว จึงอยากให้คุณลองใช้มัน ครั้งแรกคิดว่าจะให้ลูกลอง
ที่บ้าน แต่คิดอีกทีว่าพามางานเลี้ยงนี้น่าจะสนุกกว่า...”

ภรรยาผมอธิบายให้ลูกฟังยืดยาว เขานิ่งฟังเนือย ๆ ผมคิดว่าเขาน่าจะกระตือรือร้นมากกว่านี้ ผมค่อนข้าง
วิตกว่าเขาจะกลายเป็นไอ้พวกมนุษย์ชั้นต่ำ แวดตาเขาไม่หิวกระหายเหมือนอย่างพวกเรา เขาน่าจะรู้ว่าเขามี
โอกาสดีเพียงใดที่สามารถมีมีดประจำตัวได้ มีคนอีกจำนวนมากที่พยายามไขว่คว้าหา มีดประจำตัว แต่ไร้ผล
บางคนลงทุนถึงขนาดเป็นนายหน้าค้า-ขายพ่อแม่ พี่น้องตัวเอง เพื่อจะได้สิทธิในการมีมีดประจำตัว บางคน
วิ่งเต้นเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อให้ทางโน้นรับรองในการขอสิทธิมีมีดประจำตัว หลายคนยอมอยู่นอกกฎหมาย
เพื่อแสวงหา มีดประจำตัว แต่ลูกชายผมคงไม่ได้คิดถึงความยากลำบากเท่านั้น เพียงแต่ผมยกบริษัทในเครือให้
เขาสองบริษัทเท่านั้น เขาก็ได้รับสิทธิในการมีมีดประจำตัวทันที หรืออาจเป็นเพราะมันง่ายเกินไปเขาถึงไม่ค่อย
สนใจ

“...ทุกอย่างจะเรียบร้อยลูก ไม่มีอะไรน่ากลัว แม่กับพ่อจะคอยดูแลลูกตลอดเวลา...” เสียงภรรยาผม
สรุปให้ลูกฟัง

“ผมทำไม่ได้หรอกแม่ มันน่าขยะแขยง น่ารังเกียจ”

“ถ้าแกจะผ่าเหล่าผ่ากอก็ตามใจแก คิดให้ดีก็แล้วกัน เพราะนั่นหมายถึงวิถีชีวิตแกต้องเปลี่ยนไป เป็นไอ้
พวกมนุษย์ชั้นต่ำ อีกหน่อยถ้าแกมีเมียมีลูก อดอยากเข้าก็ต้องเอาลูกมาขายเป็นลูกค้าข้างถนน ให้คนมีมีด
ประจำตัวเขาซื้อไปเล่นเนื้อเถื่อนหนัง ดูดเลือดดูดสมองมากิน ริตัวแกเองก็เถอะ ถึงเวลานั้นอย่ามาร้องโอดโอยกับ
ฉันก็แล้วกัน ฉันช่วยอะไรแกไม่ได้...” ผมไม่ได้ตั้งใจขู่ลูกเลยเพียงแต่เล่าความจริงให้เขาฟัง แต่ในน้ำเสียง
อาจจะมีอารมณ์ขุ่นมัวปะปนอยู่บ้าง

“ ลูกก็เคยเห็นไม่ใช่หรือจ๊ะ เวลาที่นายหนำนำพวกมนุษย์ชั้นต่ำมาขายที่บ้านเราเนะ ลูกสังเกตเห็นบ้างหรือเปล่าว่าพวกมนุษย์ชั้นต่ำที่เราซื้อไว้ครั้งละคนสองคนนั้นมันหายไปไหนหมด...” ภรรยาผมพูดเสียงกรีดกรายกับ ลูกฟังคล้ายเธอกำลังข่มขู่พวกมนุษย์ชั้นต่ำ

“ ผมทราบครับ ผมถึงว่ามันน่าขยะแขยง น่าสงสารเขาด้วย ”

“ ลูกยังไม่เคยลองนะสิลูกถึงพูดแบบนี้ พ่อเองอยากให้ลูกได้ลองเหมือนกัน แต่คิดว่าตอนนั้นลูกยังไม่มีมีดประจำตัว วันนี้ถึงได้พามาลองดู เอาน่าลองดูสักที ถ้าไม่ชอบหรืออย่างไรพ่อก็ไม่ว่า ตกลงนะลูกนะ ” ผมใช้น้ำเย็นเข้าลูบ เขาไม่ตอบอะไรเพียงแต่นั่งก้มหน้านิ่ง

“ ตี๋มเสียอีกหน่อยสิ มันจะช่วยให้ดีขึ้น ” ผมบอก

เขายกแก้วน้ำขึ้นจิบแล้ววางลง สายตาเขามองที่คนรับใช้ประจำโต๊ะ ผมรู้ว่าลูกชายผมกำลังมีเมตตาต่อพวกมนุษย์ชั้นต่ำ....

...เสียงเปียโนโนหยุดเล่น ไฟหรี่ลง ผู้คนที่ยืนคุยต่างรู้นัยกัน พวกเขาค่อย ๆ แยกย้ายกลับนั่งตามโต๊ะของตัวเองเพียงครู่เดียวก็เงียบสงบอยู่ในความสลัววาง ไปบนเวทีเปิดส่องลงเป็นวงกลม เจ้าภาพเดินมาหยุดยืนกลางแสงไฟ เสียงเขาดังขึ้นอย่างผู้มีอำนาจ ตามลักษณะของพวกเขา

“สวัสดิ์ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ผมขอขอบคุณเวลาอันมีค่าของท่านสักเล็กน้อย ก่อนจะถึงเวลาอาหารที่ผมจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเรา.... ”

ภรรยาผมจัดแจงผู้ฝากันเปื้อนให้ลูกชาย ซึ่งเธอเองเป็นคนเลือกซื้อมาสำหรับวันนี้โดยเฉพาะ เธออดผมเมื่อตอนเย็น มันเป็น “ ฝากันเปื้อน ” ที่ตัดเย็บด้วยฝีมือปราณีต สีเทาทึม แลดูสง่างามตามแบบฉบับของลูกผู้ชาย

ผมจัดแจงผู้ฝากันเปื้อนให้ตัวเอง โดยมีคนรับใช้ประจำโต๊ะคอยช่วยเหลือผูกตรงด้านหลังคอยให้ ภรรยาผมผูกให้ลูกเสร็จก็จัดการผูกให้ตัวเอง รวดเร็วชำนาญเช่นเดียวกับแม่บ้านทั่วไปของคนในระดับเรา ที่ต้องใช้ “ ฝากันเปื้อน ” เป็นประจำยามที่ต้องทำครัวเอง

ทุกคนต่างสาละวอนกับการผูกฝากันเปื้อนอยู่ในความสลัว รวากับก๊ากัดตาकारกำลังเตรียมตัวก่อนจะลับหมูหรือสับเนื้อ แต่เกรงว่าเลือดของสัตว์บนเขียงจะกระเด็นมาเปื้อนเสื้อผ้าอันสวยงามของเขา

.....ไชโย ไชโย ไชโย..... เสียงตะโกนก้องห้อง

สิ้นเสียงโห่ร้องไฟในห้องค่อย ๆ สว่างขึ้น จนจัดจ้าแลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ประตูทางด้านขวามือเปิดออกทุกคนมองไปที่ประตู ร่างของชายคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงโลหะกำลังถูกเข็นเข้ามา ร่างกายของเขาไม่มีอะไรปกปิด นอกจากปลอกเหล็กที่ยึดไว้ตรงกลางลำตัวและตามแขน, ขา ส่วนหัวที่ถูกคลุมไว้ด้วยกล่องโลหะ

สี่เหลี่ยมครอบมาถึงคอ ยึดติดกับเตียง ไม่มีใครเห็นหน้าเขา ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร เตียงแรกผ่านไป เตียงที่สองเห็นตามเข้ามา ทุกสิ่งคล้ายกับเตียงแรก ผิดแต่ที่ร่างที่นอนเปลือยอยู่บนเตียงนี้เป็นผู้หญิงเท่านั้นเอง

“ทำไมต้องเอากล่องเหล็กครอบหัวไว้ด้วยล่ะพ่อ?” ลูกชายผมถามขึ้น

“มันเป็นกฎ การที่เราจะกินคนด้วยกันเราจะต้องไม่สังหารมัน ไม่เห็นดวงตาอันวอนของมัน ไม่ได้ยินเสียงร้องขอชีวิตของมัน

“สังหารมันไม่ได้หรอก ใ้พวกมนุษย์ชั้นต่ำพวกนี้มันเกิดมาเพื่อให้คนอย่างพวกเรากิน ถ้าเราสังหารมันเราก็ไม่มีความสุข” ภรรยาผมเสริมให้ลูกฟัง

ดูจากรูปร่างของคนทั้งสองที่นอนอยู่บนเตียงกลางแสงไฟ เห็นได้ชัดว่าเจ้าภาพมีการเตรียมการเป็นอย่างดี ร่างทั้งสองพองพิน้ำลึมรส ขนตามตัวถูกโกนออกจนเกลี้ยง ร่างกายชำระล้างขาวสะอาด ผิวของหญิงสาวเป็นสีชมพูवलเปล่งปลั่งด้วยเลือดฝาดภายใน

แน่นอน งานระดับนี้คงไม่ยากให้มีที่ติ

ร่างทั้งสองนอนหายใจอยู่กลางแสงไฟ ล้อมรอบด้วยสายตาที่หิวกระหาย

“.....ครับถึงเวลารับประทานอาหารร่วมกันแล้วครับ ขอเชิญทุกท่านรับทานได้เลย ขอขอบคุณครับ”

เสียงเจ้าภาพกล่าวอ้าเวลาเวท

สิ้นเสียงผู้ประกาศผู้คนเริ่มเคลื่อนไหวคึกคัก

“ไปกันเถอะเรา เดี่ยวจะไม่ทัน” ภรรยาผมเตือนพลางหยิบมิดของเธอ แล้วลุกขึ้นยืน

“ผม...ผม ไม่กล้าครับ” ลูกชายผมเสียงสั่น

“เอ...อะไรกันอีกเล่า” ผมชักอารมณ์เสีย

“ไปเถอะลูก ไม่ลองไม่รู้หรอก ดูคนอื่นเขาสิออกไปกันหมดแล้ว” ภรรยาผมจุดมือลูกให้ลุกขึ้น

“อย่าลืมนิด” ผมเตือนลูกด้วยเสียงดุ ๆ

“ดูซิ ถ้าไม่ร่อยจริง คนเขาไม่มีรุมกินกินขนาดนี้หรอก” ได้ยินเสียงภรรยาผมบอกลูก

เบา ๆ ขณะเดิน

ผมมาถึงโต๊ะอาหารก่อนภรรยาและลูก ถึงตอนนี้ผมไม่ได้สนใจใครอีกแล้ว หยิบจานได้ก็ตรงรี่ไปที่เตียงหญิงสาวหาที่ว่างเข้าแทรก นมทั้งสองข้างโดนเชือนออกไปแล้ว เลือดไหลออกมาไม่หยุด ร่างนั้นสะบัดดินอยู่เฝ้า ๆ แต่ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากพันธนาการของปลอกเหล็กได้

ผมเลือกเชือดเอาเนื้อบริเวณสีข้าง เนื้อตรงนั้นก็กระตุกสั่นเป็นริ้ว ๆ ขึ้นมา มันเต็มไปด้วยนมมีดของผมอย่างสนุกสนาน ผมแล่นเนื้อชิ้นนั้นขาดออกจากลำตัว วางหมับลงบนจานตัวเอง มีเลือดติดมาด้วยพอคละเคล้า

ใครคนหนึ่งสับจับลงบนข้อมือ เลือดกระเซ็นมาถูกใบหน้าผม ผมหันไปมอง เขาเอ่ยขอโทษ แล้วชี้ให้ผมดู ข้อมือที่ขาดออกจากแขน มันยังเด่นกระดูกอยู่ได้ เราหัวเราะให้กันอย่างรื่นเริง เขาหยิบข้อมือที่ยังกระดูกแต่นั้น ขึ้นใส่จาน

“ผมชอบกินนิ้วมือ มันมีเอ็นกรุบกรับดีเวลาเคี้ยว” เขาบอกผมพร้อมรอยยิ้มสดใส ผมหันกลับมามองที่ร่าง มันแหงงเว้าไปอย่างน่าใจหายรวดเร็วเกินจริง ๆ มองเห็นแต่ “มีดประจำตัว” วาววับ วุ่นวาย เชือดเชือน เลือกเลื้อยลงไปบนร่างแทบไม่มีที่ว่าง ผมแรงแม้เนื้อตรงสะโพกออกมาขึ้นเชื่องพอสวมควรวกใส่จาน ถึงตอนนี้ท้องได้ถูกแหะออกจนแหะ หวะใส่ทะละทะลักออกมาคลุกเคล้ากับเลือด ผมไม่ชอบกินเครื่องในนักและคิดว่าเนื้อในจานคงพออิ่ม จึงล่าถอย กลับมายังโต๊ะ

“อู๊ย มีตัวอ่อนอยู่ในท้องด้วย” เสียงผู้หญิงกรีดกราดดีใจ ผมไม่ได้หันกลับไปมอง ไม่สนใจใครอีกต่อไป นอกจากเนื้อแดงสดบนจานตัวเอง ค่อยเดินประคองมัน กลับมายังโต๊ะ

ภรรยาและลูกชายของผมยังไม่กลับมา ผมเรียกคนรับใช้ประจำโต๊ะมาปลดผ้ากันเปื้อน ซึ่งเปราะอะ เลือดออกจากตัวเขาลนลานเข้ามาอย่างพิบอบยิ่งกว่าเดิม ภาพที่เขาเห็นคงทำให้เขาตกใจ และมั่นคงสอนให้ พวกเขาเชื่อฟังผมเป็นอย่างดีทีเดียว ถ้าเขายังไม่อยากเป็นอย่างร่างที่ถูกคุมขังอยู่นั้น

“เอาอย่างเดิมมาแก้ว” ผมสั่งผ้ากันเปื้อนพันตัว ผมนั่งจิบเครื่องดื่มรกรรยาและลูก ทั้งคู่ทั้งสองกลับมา ภรรยาผมเดินนำหน้า ในจานของเธอพูนด้วยเนื้อ เคล้ากับเลือด ดูเหมือนจะมีกระดูกอ่อนปนมาด้วย ลูกชายผมเดินตามหลังมาติด ๆ ใบหน้าเขาซีดเผือดคล้ายจะเป็นลมในจานที่ถืออยู่มีเพียงนิ้วหัวแม่เท้าอันเดียว

“ไอ้เซ่อเอ๊ย แยมมาได้แค่นี้หรือวะ” ผมเกิดโทสะจนระงับไม่อยู่ รู้สึกอับอายที่ลูกชายผมทำให้ผมต้อง เสียหน้า

“คุณก็รู้...ใจเย็น ๆ สิ ลูกเรานั้นไม่เคย” ภรรยาผมพูดกับผมด้วยเสียงนุ่มนวล ผมหวนนึกถึงตัวเองเมื่อครั้งแรกที่พ่อพาไปกินคนเดียวก็ไม่ต่างกับลูกชายตอนนี้มากนัก นึกถึงเช่นนี้จึง ค่อยสงบลง รู้สึกสงสารลูกชายขึ้นมา

คนรับใช้ประจำโต๊ะปลดผ้ากันเปื้อนให้ทั้งสอง

“ขอโทษ.....กินดูลูก ลองดู” ผมบอกลูกด้วยความสำนึกผิด ลูกชายผมค่อยมีใบหน้ายิ้มขึ้นมาหน่อย เขาพยักหน้ารับและจ้องมองผม คล้ายจะลอกเลียนกริยาที่ผม จัดการกับเนื้อสดในจาน

มือซ้ายของผมหยิบซั่มขึ้นมาจิ้มลงบนเนื้อ มือขวาผมถือมีดประจำตัว เถือเนื้อนั้นให้ขาดจากกันพอดีคำ ใส่เนื้อเข้าปากเคี้ยวอย่างช้า ๆ เพื่อดูดซับรสชาติของมันให้ถ้วนทั่ว

“นุ่ม นุ่มจริง ๆ เขาคงซุნიไว้นาน” ผมบอกกับภรรยา

“คุณว่าอะไรนะ?” เธอเงยหน้าขึ้นถาม เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ได้ฟังผม ภายในปากเธอแดงเหมือนคนกินหมากสมัยโบราณ

“ผมว่ามันนุ่ม”

“คะ ๆ เธอพยักหน้ารับ แล้วก้มลงหันเนื้อในงานของเธอ ยกขึ้นใส่ปาก”

“ดิฉันตัดเอากระดูกซี่โครงอ่อนมาด้วย อยากจะเสริมจุ่มให้โตขึ้นอีกหน่อย คุณว่าดีไหมคะ?” เธอพูดขณะเคี้ยว

“แล้วแต่คุณเถอะ”

“อ้าวลูก ทำไมไม่กินล่ะ มัวมออะไรอยู่ กินสิลูก อร่อยนะ.....” เธอพูดกับลูกทั้งที่ปากยังไม่ว่าง

“ลูกชายผมดังเลอยู่วันหนึ่ง เขาค่อย ๆ เฉือนหนังตรงโคนหัวแม่เท้าขึ้นมานิดหน่อย แต่ค้ำมือไว้

“ลองแตะ ๆ ดูก็ได้ อย่าไปคิดถึงศีลธรรมให้มากนักศีลธรรมมันเป็นเรื่องของไอ้พวกมนุษย์ชั้นต่ำ”

“กินซะลูก....แม่ขอรับรอง”

อย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก เขายกส้อมที่จิ้มหนังหัวแม่เท้าขึ้นใส่ปาก ทันทีที่ลิ้นเขาสัมผัสรสชาติ ผมเห็นใบหน้าของเขาแปรเปลี่ยนไป รวกับว่าเขาได้พบสิ่งมหัศจรรย์ที่เขาคิดไม่ถึงว่าจะได้เจอจะเจอ ดวงตาของเขาแวววาวฉายแววแห่งความดูร้ายออกมา เข้าจองมองหัวแม่เท้าในงานอย่างหิวกระหาย

ผมยิ้มให้กับภรรยา เธอเองก็ลอบมองลูกเช่นกัน เธอยิ้มตอบ

ลูกชายผมใช้ส้อมจิ้มหัวแม่เท้าทั้งดุ้น อ้าปากกว้างแล้วยัดมันเข้าไป เขาเขี้ยวมันอย่างตะกละตะกลาม เขาคงรู้สึกถึงรสชาติเนื้อคนแล้ว สีหน้าของเขาไม่เหลืออวีแววความเป็นคนซึ่งสงสารมนุษย์ชั้นต่ำอยู่เลย

“ดิฉันบอกคุณแล้วว่าให้เวลากับลูกหน่อย” ภรรยาผมพูดขึ้นอย่างภาคภูมิใจ ผมไม่ตอบอะไร ยังคงมองลูกชายอย่างชื่นชม

ลูกชายผมเคี้ยวเนื้อหัวแม่เท้าอย่างเอร็ดอร่อย สักครู่หลังจากที่เขาดูดซึ่มรสชาติอันหอมหวานของมันแล้ว เขาลิ้นกระดูกหัวแม่เท้าออกมาจากปาก มันขาวสะอาดไม่มีเศษเนื้อหรือคราบเลือดติดอยู่เลย เขาคงดูดซึ่มมันจนหมดน้ำ ก่อนเคี้ยวกระดูกออกมา สักครู่เขาคายเล็บเท้าตามออกมา ในปากยังเคี้ยวเอื้องเนื้ออยู่ ผมรู้ว่าเขายังไม่อยากจะกลืนมันลงคอ เพราะความเสียดายรสชาติของเนื้อคนนั่นเอง

“พอบอกลูกแล้วว่าลูกจะไม่ผิดหวัง นี่เพียงแค่นิวหัวแม่ตีนเท่านั้นนะ พ่อจะบอกให้” ผมสัพยอก

ลูกชายผมมองตอบ ใบหน้าของเขาเหมือนสำนึกผิด ที่ไม่ยอมเชื่อตั้งแต่แรก ไม่เช่นนั้นเขาคงได้น้ำมันอีกมากกว่านี้ น้ำตาเขาซึมเอ่อ ผมไม่แน่ใจว่ามันเอ่อทันขึ้นมาเพราะความสำนึก หรือว่ามันทันขึ้นมาเพราะความเอரிตอรรอยที่เขาได้รับ ในที่สุดเขาก็กระเด็นกลืนเนื้อในปากอย่างแสนเสียดาย

“เดี๋ยวผมจะออกไปเอาอีก” เขายับตัวจะลุกขึ้น

“ไม่ต้องไปหรอกลูกเอ๋ย ปานนี้คงเหลือแต่กระดูกแล้ว” ผมแบ่งเนื้อในจานให้ลูกชายอีกเล็กน้อย ฝ้าดูเขาเคี้ยวกินอย่างหมดหวัง

“รักษามืดประจำตัวไว้ให้ดี มันเป็นสิทธิที่เจ้าจะได้กินเนื้อคนด้วยกัน” ผมบอกกับลูกในขณะที่ยกตัวเองกำลังแลเนื้อในจาน

“แม่ขอผมอีกหน่อย” เสียงลูกชายผมแว่วร่อนพังก่อน.....

.....สักครู่ผมเหลือบมองเห็นลูกชาย เนื้อในจานของเขาหมดแล้ว แต่ในมือเขายังกระชับ “มืดประจำตัว” แน่น เขากำลังจ้องมองคนรับใช้ประจำโต๊ะ ด้วยสายตาที่ผมรู้ว่าเขาต้องการอะไร

ผมยิ้มให้กับตัวเองขณะก้มลงมองเนื้อในจาน ผมค่อย ๆ ผ่านมันออกเป็นชิ้นบาง ๆ แล้วจิ้มขึ้นมาเคี้ยวช้า ๆ อย่างพอบ้านที่มีความสุขกับครอบครัวอันอบอุ่น

ที่มา : ซัลฟา. (ตุลาคม 2553). **มืดประจำตัว**. สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2560 จาก<http://oknation.nationtv.tv/blog/print.php?id=650359>